

För en revolutionär facklig organisation -
Mot LO:s byråkratiska apparat - Mot alla
avtal med arbetsköparna och staten - Till-
baka till strejkvapnet och generalstrejken -
För arbetarklassens revolutionära frigö-
relse från kapitalismen - Låt oss bilda
Internationella Kommunistiska Partiets
fabriksgrupper - Låt oss bilda en kommu-
nistisk fackopposition i LO.

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

Fackligt organ för Internationella Kommunistiska Partiet (Kommunistiskt Program)

Postbox 10011

Lund 10

Årgång 1 - nr 1 - Maj 1970

Adress i Danmark:

Ansvarig utgivare: C. Juhl

Postbox 61 - 2880 Bagsvaerd

INNEHÅLL:

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PLATTFORM VID MÖTET I GÖTEBORG
DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIETS PROGRAM
DET KOMMUNISTISKA PARTIETS UPPGIFTER
TILLBAKA TILL DET KOMMUNISTISKA PROGRAMMET
LISTA ÖVER PARTIETS PUBLIKATIONER

+++++

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PLATTFORM VID MÖTET I GÖTEBORG

Inledning:

1. Principiellt politiskt perspektiv: det revolutionära maktöver-
tagandet och upprättandet av proletariatets diktatur under det
KOMMUNISTISKA KLASSPARTIETS ledning.

2. Principiell facklig uppgift: försvar och ledning av proleta-
riatets ekonomiska aktioner med det bestämda syftet att - alltid
med det revolutionära politiska perspektivet för ögonen - göra
strejkerna och de fackliga kamperna allmänna, för att på detta
sätt på nytt kunna återinföra det kommunistiska programmet i
klassens alla kamper, så att dessa aldrig blir förgäves, utan all-
tid utgör både ett ekonomiskt försvar av lönen och en politisk
erfarenhet, dvs. en förberedelse till den slutgiltiga uppgörelsen.

Omedelbara uppgifter i klassens ekonomiska självförsvar:

1. Kamp mot varje form av arbetsintensifiering, dvs. mot kapitalets
ständiga försök att öka utnyttjandet av den enskilde arbetarens

arbetskraft inom en given arbetstid; först och främst kamp mot ackorden.

2. I förlängningen av detta, kamp mot övertidsarbetet.

3. Kamp mot följderna av den under kapitalismen oundvikliga arbetsdelningen, som kapitalet alltid är tvunget att vidareutveckla, samtidigt som det också har stor politisk glädje av den växande löneklyftan och av den rent yrkesmässiga arbetsuppdelningen, som bidrar till att splittra arbetarnas kamper, och hindrar strejkernas utvidgning till allmänna strejker samt utvecklandet av landsomfattande och internationell klassolidaritet.

Den fackliga kampformen:

De senaste strejkerna har fört med sig återupplivandet av den gamla idén att vissa organisationsformer (å ena sidan strejkkommittéer, basgrupper, fabriks- och arbetarråd, å andra sidan demokrati och anticentralisering) skulle utgöra några "garantier" mot farorna för LO-apparatens och andra opportunisters inblandning.

Utifrån stora arbetaraktioners nederlag (den svenska gruvarbetarstrejken i dec.-jan. 69-70, den franska generalstrejken i maj-juni 68, de italienska fabriksockupationerna 1919-20) är slutsatsen den, att sådana former aldrig kan värderas utifrån något annat än deras programmatiska innehåll; - med de ryska sovjeterna (först mensjevikiska och sedan under det revolutionära uppsvinget bolsjevikiska) som den största historiska bekräftelsen på detta, måste kommunister därför slå fast, att både ett reformistiskt lett fackförbund och ett spontant direktvalt arbetarråd - i lika stor utsträckning - radikaliseras under ansatserna till den revolutionära uppgörelsen och därför blir klassorgan, i vilka kommunisterna kan ge sina politiska perspektiv till arbetarna i kamp. Med tanke på dessa fakta måste vår närvaro i alla fackliga arbetarorgan - oavsett deras nuvarande ledning och form - vila på ett arbete, som förbereder och underlättar den situation, i vilken klassen kan överta makten, något som just bara kan ske om kommunisterna aldrig döljer detta revolutionära mål under de svåra nedgångsperioder, då det ekonomiska försvaret ofta kan mana till opportunistiska, reformistiska slagord för att vinna anhängare och inflytande.

Vi har alltid pekat på betydelsen av just det revolutionära maktövertagandet, också i stunder då alla andra på grund av allmänna radikaliserings-tendenser i klassen passivt har glatt sig åt eller till och med manat till begränsade men uppenbart avgörande överträdelser av den borgerliga ordningen såsom fabriksockupationer, något som vi alltid har ansett vara spontana bevis

på bristande programmatisk klassledning i situationer, då den revolutionära makterövringen kunde ha varit objektivt möjlig: sålänge kapitalet har sin statsmakt kommer den alltid att kunna tillintetgöra sådana spontana aktioner; - att klassen har kunnat spärras inne i fabriker under maj-juni 68 i Frankrike måste vi således anse som ett nytt bevis på kontrapositionens nuvarande makt.

Om fackförbundet är revolutionärt och uteslutande har arbetarklassens ekonomiska intressen och historiska uppgifter som ledstjärna, och klart tar avstånd från alla opportunistiska slagord om hänsyn till den nationella ekonomin och produktiviteten, så är ett centraliserat förbund ett starkt kamporgan under den totala generalstrejken, som oundvikligen blir förspelet till det av partiet ledda maktövertagandet. Men för att nå till detta klassens förbund, som uteslutande tar hänsyn till proletariats historiska program och som därför måste ledas av arbetare, som är hängivna sin klass'sak, krävs det ett långt, enträget och hårt arbete, som kommunisterna måste utföra både i fabrikena och i de arbetarorgan, som har det - om än blott officiella - syftet att försvara och framföra lönekraven och som inte är knutna till eller integrerade i staten eller till bestämda trosriktningar och ideologier, något som utgör oöverstigliga hinder för ifrågavarande organs möjlighet att i framtiden uppnå en revolutionär arbetarledning och som därför hindrar kommunistpartiets programmatiska förberedelsearbete i sådana organ.

I dagens kontrarevolutionära period har alla fackförbund reformistiska och opportunistiska pampar i ledningen; -som en reaktion på detta har det underåtskilliga av de senare årens kamper åter uppstått former av råd, basgrupper och kommittéer. Dessas stora brist är deras anknytning till lokala, fackliga grenar, till enskilda fabriker eller - mera sällan - till enskilda geografiska områden, något som medför att landsomfattande och allmänna aktioner sällan uppstår och alltid har måst lida skeppsbrott (naturligtvis också tack vare de reformistiska fackföreningscentralernas ständiga sabotage).

- Dessa arbetarorgans styrka är deras uppkomst: de skapas av stora massor otillfredsställda proletärer; - Kommunisterna arbetar alltid i dessa organ där klassen aktivt är närvarande, men pekar på deras svaghet när det gäller att motstå angreppen från kapitalets centraliserade statsmakt.

Slutsats:

För att göra det möjligt för arbetarna att återta ledningen av sina förbund uppmanar vi till bildandet av det INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIETS fabriksgrupper, som kan ta ledningen i den kamp, vars första mål är bildandet av en KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION i LO, för att därigenom förbereda det slutliga återerövrandet av förbundet, något som kommer att sammanfalla med den revolutionära kampens uppsving.

Den KOMMUNISTISKA FACKOPPOSITIONENS viktigaste mål under den första kampperioden blir uppgörelsen med tendenserna till att avsluta den integrationsprocess, vars slutgiltiga resultat annars kommer att bli, att LO ombildas till ett stafsorgan och fullständigt tas ifrån proletariatet och därmed omöjliggör den framtida erövringen av LO:s ledning. För att åter få LO till att bli ett oberoende klassorgan måste den hårdaste kamp därför sättas in mot arbetsrätten (som om det kan dömas i klasskampen !) och därmed hela bötessystemet samt mot alla korta och långa avtal, som hindrar den fria strejkaktionens möjligheter.

Den ovarslande, tåtala och oavkortade generalstrejken kommer på så sätt åter att kunna bli det vapen, som är det enda, som kan garantera ekonomiska erövringar före den proletära makterövringen samt förbereda och möjliggöra revolutionen.

Detta är den KOMMUNISTISKA FACKOPPOSITIONENS PROGRAM, detta är det INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIETS PROGRAM, detta är MARXISMEN, som sedan 1848 har förutsett och utpekats våra vapen: KOMMUNISTPARTIET - DEN INTERNATIONELLA REVOLUTIONEN - PROLETARIATETS DIKTATUR.

Bara genom en kompromisslös anslutning till dessa tre grundpelare kan vi beväpna oss och ta upp kampen mot kapitalet, störta dess statsmakt och under kommunistpartiets ledning av klassdiktaturen förbereda socialismen och den slutgiltiga tillintetgörelsen av de kapitalistiska kategorierna: vara, pengar, lönarbete, marknad, kapitalackumulation, - och således bana vägen för det klasslösa samhället.

+++++

DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIETS PROGRAM

Partiets teoretiska grundval är den historiska materialismen och den kritiska kommunismens principer såsom de formulerades av Marx och Engels i Kommunistiska Manifestet, Kapitalet och i andra av deras grundläggande arbeten - grundvalen för bildandet av Kommunistiska Internationalen 1919, Italiens Kommunistparti 1921 och för det Internationella Kommunistiska Partiets teser från 1951, som här följer:

Det Internationella Kommunistiska Partiet baseras på följande principer, antagna i Livorno 1921 vid bildandet av Italiens Kommunistparti (sektion av Tredje Internationalen).

1. Under den nuvarande kapitalistiska samhällsregimen utvecklar sig en ständigt växande motsättning mellan produktivkrafterna och produktionsförhållandena. Detta förorsakar motsatta intressen och därmed klasskampen mellan proletariatet och den härskande borgarklassen.
2. De bestående produktionsförhållandena beskyddas av den borgerliga statsmakten, som oavsett hur det representativa systemets form är, eller hur den parlamentaristiska demokratin används, utgör försvarsorganet för Kapitalets intressen.
3. Utan den våldsamma tillintetgörelsen av den borgerliga statsmakten kan proletariatet varken bryta eller ändra systemet av kapitalistiska produktionsförhållanden, varifrån dess utsugning härstammar.
4. Det outhärliga organet för proletariatets revolutionära kamp är klasspartiet. Det kommunistiska partiet samlar den mest avancerade och beslutsamma delen av proletariatet och förenar arbetarmassornas strävan genom att vända dem bort från kamperna för gruppintressen och genom att leda dem från kampen för ögonblickliga resultat till den totala kampen för proletariatets revolutionära frigörelse. Det är partiets uppgift att sprida den revolutionära teorin bland massorna, att organisera de materiella aktionsmedlen, att leda utvecklingen av arbetarklassens kamp och samtidigt säkra den historiska kontinuiteten och den internationella rörelsens enhet.
5. Efter störtandet av den kapitalistiska makten kan proletariatet bara organisera sig som härskande klass; därigenom att det tillintetgör den gamla statsapparaten och upprättar sin egen diktatur, dvs. genom att utestänga den borgerliga klassen och dess individer, så länge den överlever socialt, från alla politiska rättigheter och funktioner och uteslutande basera den nya re-

gimens organ på den produktiva klassen. Det kommunistiska partiet, vars programmatiska kännetecken just består i detta grundläggande förverkligande, representerar, organiserar och leder enhetligt proletariats diktatur.

6. Endast den proletära statsmakten kommer systematiskt att kunna genomföra alla därpå följande ingrepp i de ekonomiska förhållandena, som kommer att leda till att det kapitalistiska systemet ersätts med den kollektiva ledningen av produktion och fördelning.

7. Till följd av denna ekonomiska omvälvning och den därav resulterande omvandlingen av alla samhällslivets verksamheter kommer den politiska staten efterhand att bli överflödigt och dess maskineri gradvis att reduceras till en rationell administrering av mänskliga aktiviteter.

+++++++

Partiets ställning till den kapitalistiska världens och arbetarrörelsens situation efter II:a världskriget baseras på följande punkter:

8. Under 1900-talets första hälft har det kapitalistiska samhällssystemet på det ekonomiska området fört med sig bildandet av arbetsköparföreningar med monopolistiska syften samt försök att kontrollera och leda produktionen och varuutbytet efter centraliserade planer, något som har lett till statligt övertagande och ledning av flera produktionssektorer. På det politiska området har utvecklingen medfört en totalitär styrelseform genom en ökning av statens polisiära och militära styrka. Allt detta innebär inte några nya typer av samhällsorganisation med övergångskaraktär från kapitalism till socialism och ännu mindre ett återvändande till förkapitalistiska politiska regimer: det är tvärtom fråga om precisa former för en ännu mer direkt och enväldig ledning av statsmakten utövad av kapitalets mest utvecklade krafter.

Denna process utesluter de pacifistiska, evolutionistiska och progressiva tolkningarna av den borgerliga statsmaktens utveckling och bekräftar den förutsedda koncentrationen och radikaliserings av de oförsonliga klassmotsättningarna. För att kunna koncentrera och stärka proletariats revolutionära krafter, så att dessa kan uppnå en motsvarande makt, skall de sluta agitera för det illusoriska återvändandet till den liberala demokratin och förkasta kravet på legala garantier. Likaså måste det revolutionära klasspartiet historiskt likvidera de metoder som syftar till allianser för övergångsmål, såväl med borgerliga och småborgerliga som med reformistiska pseudo-arbetarpartier.

9. De imperialistiska världskrigen visar, att kapitalismens upplösningskris oundvikligen är på väg in i den period, då dess utveckling inte längre befrämjar produktivkrafternas tillväxt, utan betingar en växelvis och allt större förstöring av det acku mulerade kapitalet. Dessa krig har lett till upprepade och svåra kriser i den internationella arbetarrörelsen, eftersom de härskande klasserna har varit i stånd att påtvinga arbetarna den nationella och militära solidariteten med antingen den ena eller den andra krigsalliansen. Det enda historiska alternativ, som kan ställas upp mot denna situation är den inre klasskampens återuppflammande, något som leder till inbördeskrig, där arbetarmassorna störtar alla borgerliga staters och världsomspännande koalitioner makt. Förutsättningen för detta är återupprättandet av det internationella kommunistiska partiet som en från alla politiskt och militärt organiserade makter oberoende kraft.

10. Den proletära staten hämtar inte sin organisationskraft från författningar och representativa system, eftersom dess apparat bara är ett medel och ett kampvapen i en historisk övergångsfas. Det högsta historiska uttrycket för dess organiserade form har hitills varit arbetarrådets verksamhet under den ryska Oktoberrevolutionen 1917, dvs. under den period, då arbetarklassens beväpnade organisationer under ledning av det bolsjevikiska partiet ensamma kämpade för den totala makterövringen, för den lagstiftande församlingens upplösning, för att försvara sig mot de borgerliga regeringarnas angrepp utifrån och för att krossa de inre upproren från de störtade klasserna, medelständerna och opportunistens partier, som i de avgörande faserna alltid kommer att vara kontrarevolutionens allierade.

11. Försvaret av den proletära regimen mot faror för degeneration till följd av eventuella misslyckanden och bakslag i det ekonomiska och sociala omvandlingsarbetet, som aldrig fullständigt kan förverkligas inom ett enstaka lands gränser, kan endast säkras ¹⁾ genom en fast samordning av en proletär stats politik med den oupphörliga, i varje freds- och krigssituation förda enhetliga, internationella kamp, som proletariatet i varje land utkämpar mot sin egen borgarklass och dess stats- och militärapparat, såväl som ²⁾ genom det kommunistiska världspartiets politiska och programmatiska kontroll av apparaten i varje stat, där arbetarklassen har erövrat makten.

+

+

+

DET KOMMUNISTISKA PARTIETS UPPGIFTER

1. Arbetarklassens frigörelse från kapitalismens utsugning kan bara ske genom politisk kamp och den revolutionära klassens politiska organ: det kommunistiska partiet.
2. Den politiska kampens väsentligaste uttryck i marxistisk mening är inbördeskriget och det väpnade upproret, genom vilken en klass störtar den motsatta härskande klassens makt och upprättar sin egen. Denna kamp kan inte fullbordas om den inte ledes av partiorganisationen.
3. Liksom kampen mot utsugarklassen inte kan äga rum utan det revolutionära politiska partiet, så kan det efterföljande nedbrytningsarbetet av de förutvarande ekonomiska institutionerna inte äga rum utan proletariats diktatur, som öppet utövas av partiet under denna nödvändiga och icke-kortvariga historiska övergångsfas.
4. Partiets uppgifter, som är lika nödvändiga före och under som efter den väpnade maktkampen, består i att försvara och sprida rörelsens teori, i att försvara och stärka den inre organisationen genom medlemsvärvning, i att propagera för teorin och det kommunistiska programmet och i den fortsatta aktiviteten i proletariats led, varan denna klass av de ekonomiska betingelserna tvingas kämpa för sina intressen.
5. Partiet omfattar ^{arbetarklassens} varken alla medlemmar, eller flertalet, utan den mindre del, som uppnår den kollektiva mognheten och kunskapen om teori och aktion i överensstämmelse med den allmänna och slutliga uppfattningen av den historiska rörelsen i hela världen och hela dess förlopp, som går från proletariats uppkomst till dess revolutionära seger.

Frågan om den individuella medvetenheten utgör inte grundvalen för partiets sammansättning, eftersom varje enskild proletär inte medvetet och kulturellt förmår att behärska klassdoktrinen. Inte ens partimedlemmen och heller inte ledarna förmår att som enskilda individer ge en sådan garanti, som bara kan bestå i partiets organiska enhet. Liksom man förkastar varje teori om individuella aktioner och massaktioner, som inte förbinds med en precis organisatorisk ledtråd, avvisas också uppfattningen av partiet som en grupp lärda, upplysta och medvetna människor, för att istället ersätta denna med den korrekta definitionen av partiet som väv och system, som i själva proletariats har den organiska funktionen att uttrycka och förverkliga klassens revolutionära uppgift under alla dess former och sammansatta faser.

6. Marxismen har vid varje tidpunkt bestämt tillbakavisat den syndikalistiska teorin, som bara anser att de ekonomiska föreningarna och fackföreningarna är i stånd att avveckla den sociala kampen och omvälvningen.

Fastän fackföreningen betraktas som varande ett otillräckligt organ för att leda och ensam fullfölja revolutionen, erkänner marxismen, att fackföreningen är outhärdlig för den politiska och revolutionära klassmobiliseringen, som bara kan förverkligas när det kommunistiska partiet är närvarande i och har genomsytrat klassens ekonomiska organisationer. Det är därför partiets uppgift att utöslutande verka i de rent proletära organisationer som arbetarna tillsluter sig helt spontant, utan att underkasta sig bestämda politiska, religiösa eller sociala uppfattningar. Denna karaktär går förlorad i de organisationer som är beroende av en given och påbjuden trosriktning, eller som har blivit integrerade led i statsapparaten.

7. Partiet kommer aldrig att använda metoden att bilda partiella ekonomiska organisationer, som bara omfattar arbetare, som accepterar det kommunistiska partiets principer och ledning. Däremot erkänner partiet utan förbehåll, att inte enbart situationen som föregår den väpnade kampen, utan också alla allmänna gynnsamma faser, under vilka partiets inflytande bland massorna ökas, bara kan äga rum, om det i förväg existerar en rad organisationer, som har ett direkt ekonomiskt mål, ett stort antal medlemmar och som samtidigt genomträngts av ett nät förbundet med själva partiet (dvs. kommunistiska fackföreningsceller, grupper eller fraktioner). I de ogynnsamma perioder, när arbetarklassen faktiskt är passiv, är det partiets uppgift, att förutse formerna för och att uppmuntra och främja befintliga organisationer, som kämpar för ett ögonblickligt ekonomiskt mål, men som i framtiden kanske också kan få en helt ny struktur, som sannolikt kommer att skilja sig från de hitills kända fackföreningarna, industriförbund eller yrkesförbund. Partiet stödjer alltid organisationsformer, som främjar kontakt och gemensam aktion mellan arbetare från olika områden och yrken. Därmed förkastar partiet slutna organisationsformer.

8. Under olika historiska faser förkastar det kommunistiska partiet således:

- den idealistiska och utopiska uppfattningen, som anförtror en social förbättring till en skara utvalda, upplysta personer eller förkunnare och hjälpar,
- den anarkistiska uppfattningen, som bygger på enskilda individers eller oorganiserade mängders uppror,
- den syndikalistiska uppfattningen, som bygger på rent ekonomiska och därmed opolitiska organs aktion oavsett om dessa predikar användning av makt eller ej.

- den voluntaristiska och sekteristiska uppfattningen, som bortser från den verkliga deterministiska process, som visar, att klassens uppror uppkommer ur en serie reaktioner och aktioner, som äger rum långt innan den har en klar viljemässig och teoretisk medvetenhet härom; denna uppfattning bygger på bildandet av ett litet elitparti, som antingen omger sig med extremistiska fackföreningar eller begår misstaget att isolera sig från proletariatets ekonomiska organisationer. Sistnämnda misstag begicks av det tyska K.A.F.D. och av de holländska tribunisterna, vars fel den italienska vänstern alltid bekämpade i den III:e Internationalen.

Den proletära kampens strategiska och taktiska utformning förde till den italienska vänsterns lösrivande, något som bara kan behandlas genom direkta hänvisningar till tidsläget och de historiska fasernas utveckling, något som noggrannare behandlas i våra broschyrer "Partiets karakteristiske Teser" och "Vad är och vad vill det Internationella Kommunistiska Partiet".

+
+ +

TILLBAKA TILL DET KOMMUNISTISKA PROGRAMMET

På det programmatiska området skiljer sig vår uppfattning av socialismen från alla andras i det den framhåller i nödvändigheten av en föregående våldsam revolution, i tillintetgörelsen av alla den bergeliga statens institutioner, i upprättandet av en ny statsapparat, ledd av ett enda parti: det parti som har förberett, enat och lett proletariats angrepp till seger mot den gamla regimen.

Men liksom vi förkastar uppfattningen av en gradvis och fredlig övergång från kapitalismen till socialismen utan politisk revolution, dvs. utan demokratins tillintetgörelse, så förkastar vi den anarkistiska uppfattningen, som inskränker revolutionens uppgift till att störta den existerande statsmakten. För den ortodoxa marxismen inleder den politiska revolutionen en ny social epok, vars stora faser det är viktigt att på nytt fastställa.

1. ÖVERGÅNGSFASEN

Den karakteriseras politiskt av proletariats diktatur, - ekonomiskt av att särskilda former knutna till kapitalismen överlever: en handelsmässig fördelning av produkter, också av de som kommer från storindustrin, och i vissa sektorer, - framförallt i lantbruket - en produktion grundad på jordlotsystemet. Dessa former kan endast övervinnas genom den proletära maktens despotiska ingrepp: övertagande av ledningen för alla sektorer som redan har en social och kollektiv karaktär (storindustri, storjordbruk, storhandel, transport, etc.); upprättandet av en vidsträckt distributionsapparat, fristående från privathandeln, men som fortfarande, åtminstone under den första tiden, fungerar enligt handelsmässiga kriterier. I denna fas väger emellertid den militära kampens uppgifter tyngre än den ekonomiska o sociala nyorganiseringens, såvida inte - vilket är mot alla förnuftiga förutsägelser - den klass som störtats i ett land och hotas i andra avstår från allt väpnat motstånd. Varaktigheten av denna fas är å ena sidan beroende av hur stora svårigheter den kapitalistiska klassen kommer att lyckas bereda det revolutionära proletariats och å andra sidan av nyorganiseringsarbetets omfattning, något som står i omvänt förhållande till det stadium som ekonomin och samhället nått i varje sektor och i varje land och som därför visar sig vara lättare i de mest utvecklade länderna.

2.DET KOMMUNISTISKA SAMHÄLLET'S LÄGRE FAS (eller DEN SOCIALISTISKA FASEN)

Denna fas framgår dialektiskt ur den föregående. Dess kännetecknande drag är följande: den proletära staten förfogar nu över alla produkter ,som kan omsättas och bytas,även om det ännu finns en sektor med småproduktion. Detta är betingelsen för att gå över till en fördelning som inte längre är bunden vid pengar, men likväl bevarar karaktären av byte, eftersom tilldelningen av produkterna till producenterna är beroende av deras arbetsprestation.Denna tilldelning verkställs med hjälp av "arbetskvitton" (Arbeitsschein) motsvarande det utförda arbetet. Detta system skiljer sig i grund och botten från lönarbetet, som fjättrar behandlingen av arbetaren till värdet av hans eller hennes arbetskraft, varvid det skapas en ständigt växande klyfta mellan individernas liv och de sociala möjligheterna och rikedomarna: Eftersom ingenting ställer sig hindrande i vägen mellan behoven och deras tillfredsställelse , med undantag av alla arbetsföra individers arbetsplikt, så blir varje samhällets framsteg, som under den kapitalistiska regimen växer till en fientlig kraft för den producerande proletära klassen, omedelbart ett frigörelsemedel för hela människosläktet.

Man har likväl ännu att göra med former, som härrör direkt från det borgerliga samhället: "Samma kvantum arbete, som han (producenten) givit samhället i en form, får han tillbaks i en annan.

Uppenbart råder här samma princip, som reglerar varuutbytet, såvitt detta är ett utbyte av lika värden. ...

Därför är den lika rätten här ännu alltid i princip - den borgerliga rätten, ehuru princip och praxis inte längre strider mot varandra, under det att vid varuutbytet utbytet av ekvivalenter endast förekommer i genomsnittet och inte för det enskilda fallet.

Trots detta framsteg är denna lika rätt ännu alltid begränsad av en borgerlig skranka. Producenternas rätt står i proportion till deras arbetsprestationer; likheten består däri, att man mäter med samma måttstock,arbetet." (Marx: Kritik av Gotha-Programmet) Framförallt fortsätter arbetet att verka som ett socialt tvång, fastän mindre och mindre pressande efter hand som de allmänna arbetsvillkoren förbättras.

Dessutom medger den proletära statens förfogande över de viktigaste produktionsmedlen (efter det despotiska avskaffandet av alla onyttiga och antisociala ekonomiska sektorer, som redan påbörjades under övergångsfasen) en hastigare utveckling av de sektorer som kapitalismen offrat: först och främst bostadsbyggandet och lantbruket; ytterliggare medger detta, en geografisk omdaning av produktionsapparaten, något som slutligen leder till upphävandet av motsättningen mellan stad och land och till upprättandet av en enda produktionsenhet, åtminstone i kontinental skala. Detta medger

likaså småproducenternas uppgående i den samhälleliga produktionen, tack vare de fördelar som den proletära staten kommer att ge dem, - när den förfogar över industriproduktionens verkliga monopol - om småproducenterna går med på övergången till mera utvecklade och koncentrerade produktionsformer.

Slutligen medför alla så förverkligade framsteg avskaffandet av de allmänna förhållanden, som å ena sidan fjättrar det kvinnliga könet vid ett improduktivt och torftigt husligt arbete och å andra sidan begränsar ett stort antal producenter till rent kroppsliga aktiviteter, varvid det intellektuella arbetet görs till ett socialt privilegium och hela det vetenskapliga kunskapsarvet utlämnas åt en enda samhällsklass. Så framstår det gradvis, förutom klassernas avskaffande i respektive förhållanden till produktionsmedlen, också försvinnandet av den stela tilldelningen av bestämda sociala uppgifter till bestämda grupper av människor.

3. DET KOMMUNISTISKA SAMHÄLLET'S HÖGRE FAS (eller DEN KOMMUNISTISKA FASEN)

I den mån den proletära staten fullgör dessa sina uppgifter, för vilka den har uppkommit och vilka går utöver dess historiska funktion att förhindra och undertrycka försök till kapitalistisk återuppbyggnad, så tenderar staten att försvinna som stat, dvs. som herradöme över människorna, för att bli en enkel apparat för tingens administrering. "I stället för styrelse över personer träder förvaltningen av ting och ledningen av produktionsprocessen. Staten 'avskaffas' inte, den dör bort" (Engels).

Statens bortdöende är knutet till de innanför samhället från varandra skilda och motsatta klassernas försvinnande och fullbordas alltså med småbondens (eller hantverkarens) fullständiga omvandling till industriell producent. Så nås kommunismens högre stadium, som Marx karakteriserar så här: "I en högre fas av det kommunistiska samhället - när individernas förslavande underordnande under arbetsfördelningen försvunnit och därmed också motsättningen mellan andligt och kroppsligt arbete; när arbetet blivit inte blott ett medel för livsuppehälle utan rent av det viktigaste livsbehovet; när jämsides med individernas allsidiga utveckling också produktivkrafterna vuxit och alla den gemensamma kollektiva rikedomens källor flödar ymnigare - först då kan man helt överskrida den borgerliga rättens trånga horisont och samhället kan skriva på sina fanor: Av var och en efter hans förmåga, åt var och en efter hans behov!"

Detta stora historiska resultat går utöver tillintetgörelsen av fientliga förhållanden mellan människor, som åstadkom den " allmänna, särskilda, eviga " oron och osäkerheten (Babeuf) : människans lott i det kapitalistiska samhället. Det är betingelsen för samhällets verkliga herravälde över naturen, det som Engels kallade " Övergången från nödvändighetens till frihetens rike " i vilket de mänskliga krafternas utveckling för första gången blir ett mål i sig för den mänskliga aktiviteten. Det är också då som lösningen av den traditionella teoretiska tankens alla motsägelser " mellan existens och essens, förverkligande och självbestämmande, frihet och nödvändighet, individ och släkte" (Marx: "Sein und Wesen, Objektivierung und Selbstbestimmung, Freiheit und Notwendigkeit, Individuum und Gattung ") , förverkligas så att kommunismen förtjänar den beteckning som den vetenskapliga socialismens grundare gav den: " historiens slutligen lösta gåta ".

Det Internationella Kommunistiska Partiets organ och publikationer

PÅ DANSKA OCH SVENSKA:

Kommunistisk Program (organ i Norden) utkommer varannan månad

Kommunistisk Fackopposition (fackligt organ)

årligt gemensamt abbonemang..... kr. 10,-

~~PÅ SVENSKA:~~

Kommunistisk Fagopposition (fagligt tillägg till Kommunistisk Program)

Partiets Karakteristiske Teser (1951)..... kr. 3,-

Chr.Christensen: "Moskva og syndikalismen" (1921)

(med historisk indledning)..... utsåld

PÅ TYSKA:

Internationale Revolution (tyskt organ)pr. nummer..... kr. 1,-

Der II Kongress der III Internationale und die italienische Linke.. kr. 3,-

Der I Weltkrieg und die marxistische Linke..... kr. 3,-

Partei, Klasse und revolutionäre Aktion..... kr. 3,-

PÅ FRANSKA:

Programme Communiste (internationell teoretisk tidskrift)

Le Prolétaire (franskt organ - utkommer två gånger i månaden)

Syndicat de classe (fackligt organ - utkommer varje månad)

årligt gemensamt abbonemang..... kr. 20,-

Dialogue avec les morts (159 sidor)..... kr. 5,-

La question parlementaire dans l'Internationale Communiste..... kr. 5,-

Qu'est-ce que le Parti Communiste International?..... kr. 1,-

Bilan d'une révolution (190 sidor)..... kr. 9,-

Octobre 1917 et la révolution future socialiste..... kr. 1,-

Dialogue avec Staline (56 sidor)..... utsåld

PÅ SPANSKA:

Los fundamentos del comunismo revolucionario..... kr. 3,-

Que es le Partido Comunista Internacional -

Que fue el frente popular - Espana 1936..... kr. 3,-

PÅ ENGELSKA:

Appeal for the international reorganisation of the revolutionary

Marxist movement - Fundamental points for joining the

International Communist Party..... kr. 3,-

Prague: The second "Coup" kr. 1,-

PÅ ITALIENSKA:

Il Programma Comunista (italienskt organ - utkommer två gånger i månaden)

Il Sindacato Rosso (fackligt organ - utkommer varje månad)

årligt gemensamt abbonemang.....kr. 15,-

Partito e Classe - Il principio democratico - Partito e azione di

classe - Il rovesciamento della prassi -

Partito rivoluzionario e azione economica.....kr. 3,-

Tracciato d'impostazione - I fondamenti del comunismo

rivoluzionario.....kr. 5,-

Forza, violenza, dittatura nella lotta di classe.....kr. 3,-

Lezioni delle controrivoluzioni - Appello per la riorganizzazione

internazionale del movimento rivoluzionario marxista.....kr. 3,-

La sinistra comunista in Italia sulla linea marxista di Lenin.....kr. 6,-

Dialogata coi morti (il XX Congresso del P.C.russo).....kr. 6,-

Storia della Sinistra Comunista I.....kr. 22,-

Storia della Sinistra Comunista Ibis.....kr. 8,-

Chi siamo e che cosa vogliamo.....kr. 1,-

O preparazione rivoluzionaria o preparazione elettorale

(Bilancio del parlamentarismo rivoluzionario dai dibattiti

nell'Internazionale Comunista ad oggi).....kr. 6,-